

Anden søndag efter Hellig3konger

Den 16. januar 2022 kl. 9.30 i Gloslunde kirke og kl. 11.00 i Kappel kirke

748 Nu vågne alle Guds fugle små

417 Herre Jesus, vi er her

324 Dig rummer ej himle

596 Kender du den livsens kilde

773 Bliv hos os, når dagen hælder

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus kom da til en by i Samaria, der hed Sykar, i nærheden af det stykke jord, Jakob gav sin søn Josef. Der var Jakobsilden. Træt af vandringen satte Jesus sig så ved kilden; det var ved den sjette time. En samaritansk kvinde kom for at hente vand. Jesus sagde til hende: »Giv mig noget at drikke.« Hans disciple var nemlig gået ind til byen for at købe mad. Den samaritanske kvinde sagde til ham: »Hvordan kan du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?« – jøder vil nemlig ikke have med samaritanere at gøre. Jesus svarede hende: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.« Kvinden sagde til ham: »Herre, du har ingen spand, og brønden er dyb; hvor får du så levende vand fra? Du er vel ikke større end vor fader Jakob, som gav os brønden og selv drak af den, ligesom hans sønner og hans kvæg?« Jesus svarede hende: »Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen. Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælter med vand til evigt liv.« Kvinden sagde til ham: »Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste og gå herud og hente vand.« Han sagde til hende: »Gå hen og kald på din mand, og kom herud!« Kvinden svarede: »Jeg har ingen mand.« Jesus sagde til hende: »Du har ret, når du siger: Jeg har ingen mand; for du har haft fem mænd, og den, du har nu, er ikke din mand; dér sagde du noget sandt.« Kvinden sagde til ham: »Herre, jeg ser, at du er en profet. Vore fædre har tilbedt Gud på dette bjerg, men I siger, at stedet, hvor man skal tilbede ham, er i Jerusalem.« Jesus sagde til hende: »Tro mig, kvinde, der kommer en time, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen. I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne. Men der kommer en time, ja, den er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed. For det er sådanne tilbedere, Faderen vil have. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.« Kvinden sagde til ham: »Jeg ved, at Messias skal komme« – det vil sige Kristus; »når han kommer, vil han fortælle os alt.« Jesus sagde til hende: »Det er mig, den der taler til dig.«

[Johannesevangeliet 4,5-26](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Jeg arbejdede i min ungdom hver sommer på Svendborg konservesfabrik, og det var en god måde at tjene penge på til at kunne studere i ved universitetet i Kbh.

Senere blev det et vigtigt input i mit liv, fordi jeg mødte mennesker, som sagde sunde og rigtige ting til mig. Og som virkede korrigerende for mine egne abstrakte og spekulative tanker.

En gang havde jeg glemt en skovl i bunden af en silo med ærter, den var ikke til at nå, og Christian, min kollega, sagde så: jeg holder jeg dig i benene, så kan du nå den. Det gjorde jeg, han holdt mig i benene, jeg hang lodret ned og fik fat i skovlen. Jeg vejede vel dengang 90 kilo, men var ikke et sekund nervøs for noget som helst, for Christian havde hænder så store som sneskovle og en kraftig statur så han kunne løfte en elefant.

Jeg var tryk og troende. Ikke et sekund frygtede jeg for at han ikke kunne holde mig.

Mit liv var helt i hans hænder.

Dengang tænkte jeg ikke så meget over det - en dag på kontoret, som man siger.

Først mange år senere tænker jeg tilbage på episoden.

Og den tillid, som åbenbart var til stede, mellem os.

x

Sådan har arbejdsfællesskaber tit været før hen. Nogle mere end andre.

På havet lavede søfolk på et skib i et tæt og eksistentielt fællesskab. Det var én for alle og alle for én. Man stod sammen, og man svigtede aldrig en kammerat, heller ikke i havsnød.

Det samme oplever soldater i krig, hver dag er en overlevelse, og ens liv afhænger tit af, hvad andre gør – eller ikke gør, hvis de svigter. Det kan være forfærdeligt, barskt, kammerater dør, tilfældigt og brutalt, men bag uhyrlighederne opstår der et fællesskab soldaterne imellem som er stærkere end kærligheden i ægteskabet. Det har jeg læst mig til.

Og pga af disse stærke oplevelser, kan det også være så svært at finde sin plads igen i hverdagens langt mere kedelige og konforme trummerum.

x

Jeg oplevede det kun i afbleget og svag form, i sjakfællesskabet på en fabrik. I dag ville jeg ikke have været det foruden, fordi det lærte noget om mennesker og verden, som jeg aldrig kunne lære på universitetet eller ved at læse bøger. Ja, det påvirkede mig såmænd mere end hvad nogen professor docerede. For sjakket med Bøvebassen, Polle, Ryggen, Børge, Store-Lars, og Ærtekongen - alle havde øgenavne – blev min erfaringsverden om tillid og fællesskab på tværs af alt muligt andet. Og jeg blev accepteret, selvom jeg var sådan en skide student.

X

Hvad er det vand, vi lever af?

Ja, selvfølgelig det rindende vand fra vandhanen eller supermarkedets plasticflasker. Jep.

Men det er aldrig nok, aldrig tilstrækkeligt, aldrig mættende.

Der skal mere til. Fordi vi er mennesker og ikke en kalv eller gris eller kat eller hund, der synes at få opfyldt livsprojekt ved at slikke mælk eller fløde og mæt lægge sig til rette til en lur. Uden tanke på en verden uden for deres knurhår eller mule. Uden tanke på en verden, der vander sig, og en skabning der sukker.

Vi mennesker kan drikke vand, men vi bliver aldrig mætte.

Vi har behov for noget andet vand.

Det som Jesus kalder livets vand, det levende vand.

Og den, som drikker dette vand, skal aldrig tørste, men tværtimod være en kilde som vælder med evigt vand.

Kan vi få det vand?

Hvem vil ikke gerne have et evigt kildevæld?

Det levende livs ord, som vi altid kan have hos os, og som aldrig løber tør, aldrig skal spares eller rationeres, men altid er der, hvis vi vil modtage det?

X

Vi hører om det levende vand, da Jesus er kommet til Samaria, til en brønd kaldet Jakobsilden eller Sykars brønd. Den ligger omtrent midt på Vestbredden i dag, i det område som palæstinenserne kalder besat og israelerne kalder befriet.

Jesus møder en kvinde, en lokal samaritaner, Jesus spørger om at få noget at drikke og de taler sammen. Den samaritanske kvinde er forbavset eller måske chokeret, for det var uhørt, at en jødisk mand ville have noget med en samaritaner at gøre. Og så en kvinde, en ret troløs kvinde med mange mænd bag sig, som vi hører!

Men det rører ikke Jesus. Han er ikke kommet for at løfte moralske pegefingre eller sætte krydser i dydsmønsterbogen, for ham var der kun mennesker og ikke mænd eller kvinder, jøder eller samaritanere, rene eller urene, ærbare eller prostituerede.

Livets vand flyder ligeligt mellem alle mennesker uanset hvilken gruppe de tilhører. Det evige livs vand er ikke dit eller mit, og kan aldrig øses i en spand, men er det levende vand, der aldrig lader sig stemme op eller inddæmme.

Den samaritanske kvinde har hørt om det, hørt profeters tale, og ved at Messias skal komme. Og har nok fået sit livs overraskelse, da Jesus kvitterer med, at det er ham, der er Messias, ham som alle venter på.

X

Vi lever af tryghed, vil lever af tillid, vi lever af tro.

Det oplevede jeg i den lille, ligegyldige episode med skovlen i siloen. Jeg var 100 % tryk, selvom jeg hang med hovedet nedad og havde Ryggen (det var hans øgenavn) ikke kunnet holde mig, stod jeg nok ikke her i dag. Siloen blev min Jakobsbrønd.

X

Troen og tilliden må forankres.

Det er ikke nok at tro på hinanden. Det er godt og vigtigt, men kan ikke stå alene.

Troen og tilliden skal også bygge på, at verden omkring os er en god verden, at der er en Gud der vil os det godt.

Alene magter vi det ikke.

Den Gud der har skabt verden, er ikke en afgud, men en god gud, der har skabt os i sit billede. Vi har en flig af det guddommelige i os. Hver for sig, til at leve i fællesskab med hinanden.

Kun i troen på Gud kan vi også tro på hinanden, på at der er orden mellem os, på at det nytter noget, og at der er en udligning af al ting, engang i fremtiden, måske langt borte.

Også selvom meget kan virke så uretfærdigt og forargeligt her og nu.

X

Hvad vi behøver er tro.

Tro på at der er noget større og mægtigere end os selv, og at vi lever livet på nåde af meget andet end os selv.

At tro på sig selv er som at gå på tynd is, man kan skvatte i hvert øjeblik, der er intet til at holde én oppe.

Tro er et håndtag eller håndtryk, et gelænder eller rækværk, som vi kan holde fast i, fast i livet og tilliden.

Og tro er ikke bare tro. Der findes masser af dårlig tro, vantro, mistro.

Mange har måske også for ofte oplevet, at gelænderet ikke holdt, eller man gik gennem isen.

Med Jesus Kristus kom troen og tilliden, sandheden, tilgivelsen og forsoningen, ind i den menneskelige verden, som før da mest var præget af kynisme, krig og klaner i kamp mod hinanden.

Med Jesus Kristus kom lyset ind i verden, og skinnede i mørket, vores mørke, og vi beder så til i vores bøn, at lyset må vokse og udbredes og skinne for alle mennesker her på jord.

AMEN